

pct. i finanslovsforslaget. Nu søger regeringen med sine lovforslag at få lovgrundlaget for den manøvre i orden, men fra konservativ side afviser vi klart, at man nu udvider fondens udgiftsområder. Hvad bliver det næste ikke?

Regeringens mål er ikke til at tage fejl af: Faldende udgifter til dagpenge, sygedagpenge, aktivering og orlov skal ikke komme lønmodtagere og virksomheder til gode gennem lavere arbejdsmarkedsbidrag. Pengene skal anvendes til at dække huller i den slunkne statskasse, fordi regeringen ikke har fornøden evne og vilje til at spare på de offentlige udgifter.

Med disse lovforslag vil den socialdemokratiske vision om en ny uendelig skatteskrue blive virkeliggjort. Arbejdsmarkedsbidraget bliver nu gjort til en skat, som langt hen ad vejen er uafhængig af udgifterne, og den skrue kan man så dreje på efter behov. Øremærkningen fjernes, men det vil vi ikke være med til. Vi vil holde regeringen fast på de gamle løfter om, at faldende udgifter skal give faldende arbejdsmarkedsbidrag, og jeg skal ikke lægge skjul på, at vi fra konservativ side er forbavsede over, at både Det Radikale Venstre og CD kan leve med disse forslag.

Jes Lunde (SF):

SF lægger megen vægt på, at der bliver balance på de offentlige finanser i 1997. I en situation, hvor det går noget bedre med konjunkturerne, er det afgørende, at vi også sørger for at få balance i de offentlige finanser, så vi ikke risikerer, at det bliver permanent, at vi gældsætter os, og vi ikke øger den i forvejen alt for store offentlige gæld.

Når man skal have balance på de offentlige finanser, er man selvfølgelig nødt til at kigge kritisk på udgifterne og også undersøge, hvad der kan findes af indtægtsforslag. Det forhandler vi i øjeblikket om i Finansministeriet, og en af de muligheder, regeringen har spillet ud med, er altså det, vi har lovforslag liggende om her: at finde 600 mio. kr. ved at sætte arbejdsmarkedsbidragene op fra 7,9 til 8,0 pct., og det er en løsning, som vi i SF er parat til at overveje.

Vi synes, at hvis man skal finde de penge, er det ikke den værste måde, man kan gøre det på. En forhøjelse af arbejdsmarkedsbidragene er jo noget, der slår igennem proportionalt med indkomsterne, så regningen til den enkelte bliver forholdsvis beskeden, hvis man har en lille indkomst, mens den bliver større, hvis man har en

stor indkomst. Det er et princip, vi i SF hylder, så vi er åbne over for at diskutere forslagene.

Men vi synes alligevel, det i sidste ende bør hænge sammen med finanslovforhandlingerne, inden vi melder endeligt ud. Det skyldes, at så længe finanslovforhandlingerne kører, har vi endnu ikke sikkerhed for, at f.eks. Venstre og De Konservative ikke hælder pengene ud til noget ufornuftigt i den anden ende. For at sige det meget enkelt: Vi har ikke lyst til at finde 600 mio. kr. på denne måde, hvis Venstre og De Konservative får lempet lejeværdien eller får nedsat nogle andre skatter i den anden ende af butikken, så de højestlønnede får nogle gaver. Det kan vi selvfølgelig ikke være med til.

Vores støtte til det første lovforslag er altså nøje afhængig af, om pengene bruges fornuftigt, enten til at løse vigtige opgaver med at skaffe flere uddannelsespladser og flere ordinære job, løse nogle miljøopgaver og gøre en større indsats for udsatte børn, eller til at lukke huller på finansloven, så vi får balance i tingene. Hvis de forudsætninger kan falde på plads, er vi positive over for lovforslaget her; men det er jo noget, vi først får klarhed over i løbet af nogle dage. Finanslovforhandlingerne er ikke færdige endnu, de bliver nok mere intensive i næste uge, og så må vi så se, hvordan det hele kommer til at ende.

Det samme gælder for lovforslaget om satsreguleringsprocenten, som er en teknisk følge af reguleringen af arbejdsmarkedsbidragene. Vi har det samme syn på det. Tingene må nødvendigvis hænge sammen i den overordnede tegning, og gør de det, er vi såmænd også klar til at ekspedere de to lovforslag.

Elisabeth Arnold (RV):

Både Venstres og Det Konservative Folkepartis ordførere harceleret over, at et enkelt parti satte et nyt folketingsmedlem til at holde ordførertalen. Jeg kan tilsvarende sige, at jeg også kan harcelere lidt over, at både Venstre og De Konservative i dag har skatteordførere, som ikke har en hukommelse, der rækker længere tilbage end til valget i 1990 eller måske endda kortere.

Hvis man havde haft dem til rådighed, kunne man f.eks. have taget ordførere som hr. Henning Dyremose eller hr. Peter Brixtofte eller hr. Anders Fogh Rasmussen, som kunne fortælle, hvordan denne sag går helt tilbage til ambi'ens tid. Den sag havde man et dybt medansvar for fra både Socialdemokratiets, Venstres og De Konservatives side, og det var i forbindelse med